

El pare sense veu

Tothom -o gairebé tothom, si t'hi fixes bé- té alguna cosa especial, alguna virtut que el fa diferent dels altres.

Aquest era el cas del pare de l'Elvira. De tots els germans i cosins germans que el pare de l'Elvira tenia -que, per cert, eren bastants-, ell va ser l'únic que va heretar la principal virtut que distingia els seus avantpassats .

Més que una virtut era un gran do: una veu alegre, alhora que profunda i molt dolça, que encantava tot aquell qui la sentia.

Si hagués volgut, el pare de l'Elvira hauria pogut ser un gran cantant d'òpera. Un tenor d'aquells que omplen el Liceu, la Scala de Milà o l'Òpera de Sydney. Però com que el que més li agradava, en realitat, era tocar la guitarra, i encara millor si era elèctrica, va decidir cantar en un grup de rock.

I ho devien fer molt bé, perquè tothom que els sentia sempre acabava ballant.

Però el pare de l'Elvira no cantava només amb el grup de rock. També cantava a casa. I encara ho fa. Canta quan es dutxa. Canta quan renta els plats. Canta quan es fica al llit. Canta sempre que pot i, segons la mare de l'Elvira -que diu que ho té molt ben observat- sempre que canta, plou. De vegades quatre gotes, d'altres un bon xàfec; el cas és que sempre plou quan cantava.

I al cotxe, esclar, també hi cantava. Però ara ja no, perquè un dia va passar una d'aquelles coses que costen d'explicar.

Cada matí el pare de l'Elvira la portava en cotxe a l'escola. Aquell dia, però, l'Elvira estava molt contrariada. Feia uns morros que omplien tot el retrovisor del cotxe. No ho entenia, no ho podia suportar: no li agradava gens ni mica com l'havien pentinat aquell matí.

El pare, tot feliç, potser sense fer-li gaire cas, li va dir que estava molt maca i, per demostrar-li la seva felicitat, com sempre, va començar a cantar.

L'Elvira, que no podia amb tanta felicitat quan ella portava aquells cabells tan mal pentinats enganxats al cap, va pensar:

"Calla. Que callis!" Volia que el pare callés d'una vegada per no sentir-lo més.

I aleshores va passar el que va passar: la veu del pare se'n va anar per la finestra. Portava la finestra oberta i es veu que, amb un cop de vent, la veu se li va escapar.

-Quina llàstima -va pensar l'Elvira-: ara ja no plourà mai més i, a més, el meu pare serà per sempre...El pare sense veu.

Va ser una llàstima, sí, però també va ser una sort, perquè l'Elvira es va adonar d'un detall molt interessant: el seu pare no la podia renyar.

De manera que això de tenir un pare sense veu tenia els seus avantatges. Podia guixar a totes les parets, per exemple. Tant feia si era la del menjador com la del rebedor. I les podia guixar amb el color que volgués, que el seu pare no deia res.

Podia xisclar, menjar xiclets tot el dia i desafinar.

També es podia enfilars als llits amb les sabates posades. I fer una tanda sencera de triples salts, que el seu pare tampoc deia res.

I en general podia fer l'indi a totes hores, que el seu pare continuava sense dir res de res.

El pare de l'Elvira estava molt amoïnada, tant que el pobre ja no sabia ni quina cara fer. Les anava provant totes: la cara de gos, la cara de pa de ral, la de circumstàncies, la de prunes i també, per si de cas, la de pomes agres.

Ho va provar amb la cara de cul -que és aquella tan desagradada i que fa tanta gràcia a tothom-, però ni així no se'n sortia.

I encara va insistir més, fent la cara de Pasqua i la de bon any, per dissimular i fer veure que allò no anava amb ell, però tampoc.

I com que fer cares i gratar-se la closca tot el dia no li servia de res va començar a buscar i a remenar. Primer a les butxaques, a veure si sense adonar-se'n havia guardat la veu allà, amb les claus i els cèntims d'euro.

Va regirar tot el cotxe de cap a peus. Va buscar a sota dels seients, a la guanterera i a la corretja del ventilador.

Després va buscar als nius dels ocells que canten millor i als xalets, cases i torres de tots els seus amics i familiars. Però res de res.

Fins que un dia, cansat, li va demanar a l'Elvira que l'acompanyés a buscar la veu. Van agafar tots dos el cotxe i se'n van anar cap al mateix lloc on l'havia perdut.

A ella li encantava sentir el pare cantar. A més, potser la mare tenia raó, perquè feia uns dies que no plovia ni gota i a l'Elvira li agradava molt que plogués.

Quan hi van arribar van aturar el cotxe a la vora de la carretera i es van esperar amagats una estona aviam si, ni que fos per casualitat, veien passar la veu i l'enxampaven per sorpresa.

Però la veu no venia. Només passava l'estona i passaven molts cotxes.

L'Elvira pensava que era millor continuar ben amagats. El pare de l'Elvira, en canvi, que estava ben empipat, volia baixar del cotxe.

I aleshores va empènyer la porta amb la mà, va venir un cop de vent que li va enganxar tots els dits ben enganxats i de sobte, va trobar la veu.

Va fer un crit, això sí, que li va fer fer cara de tres déus, però va trobar la veu.

El pare de l'Elvira ara torna a cantar quan es dutxa, quan frega els plats, quan es fica al llit i quan li pentina la cabellera a l'Elvira.

I l'Elvira -tot i que ara ja no pot gargotejar les parets, ni saltar als llits, ni fer l'indi en general sense que el pare la renyi- ha descobert que com millor s'ho passa és cantant i ballant al seu costat.

Potser fins i tot ha heretat aquell mateix do que fa tan especial el seu pare i els seus avantpassats.

El do de la veu alegre, alhora que profunda i molt dolça, i el do de fer ploure a bots i barrals.

Guió: Xavier Romero

-
-
- Amb el suport de

© CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.

- [Avís legal](#) |
- [Segell de qualitat](#) |
- [Contacta 54€0](#) |
- - [Idiomes](#)
    - [Català](#)
    - [Castellano](#)
    - [English](#)